

Teza – k.p.k. brak skargi uprawnionego oskarżyciela

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny był uprawniony jedynie do rozpoznania środka zaskarżenia na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia w sprawie. Jednakże bez wniosku o ukaranie, nie miał żadnych podstaw do prowadzenia postępowania w stosunku do radcy prawnego – a tym bardziej do ustalania jego winy i nakładania kary dyscyplinarnej.

WO-103/16

ORZECZENIE

z dnia 4 października 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska

SWSD Elżbieta Kucharska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Krzysztofa Bodio**

po rozpoznaniu 4 października 2016 r. sprawy radcy prawnej J. K. na rozprawie

na skutek odwołania Ministra Sprawiedliwości oraz odwołania radcy prawnej J. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D 28/IX/15 Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 8 marca 2016 r. w punkcie 2, 3 i 4;

2.

w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O..

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2016r., wydanym w sprawie o sygn. akt D 28/IX//15, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. po rozpoznaniu odwołania skarżącej E. S. od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 12 października 2015r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego J. K.:

1.

uchylił postanowienie rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia,

2.

uznał radcę prawnego J. K. za winną popełnienia czynu, polegającego na przekroczeniu wolności słowa i pisma przy interpretacji diagnozy medycznej zawartej w karcie wypisowej leczenia szpitalnego osoby, przeciwko której występowała w procesie z umocowania swojego mocodawcy, tj. o czyn opisany w art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 38 ust. 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz czyny opisane w art. 6 i art. 7 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

3.

z tytułu opisanych w orzeczeniu czynów wymierzył radcy prawnemu karę upomnienia,

4.

obciążył radcę prawnego kosztami postępowania.

Od orzeczenia z dnia 29 kwietnia 2016r. zostały wniesione dwa odwołania.

Pierwsze odwołanie zostało wniesione przez Ministra Sprawiedliwości, który zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej punktów 2, 3 i 4 na korzyść obwinionej wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. do ponownego rozpoznania. Minister Sprawiedliwości w swoim odwołaniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 i art. 68¹ ustawy o radcach prawnych, polegającą na wszczęciu z urzędu postępowania przed sądem dyscyplinarnym, bez wniosku o ukaranie, złożonego przez rzecznika dyscyplinarnego i rozstrzygnięciu o winie i karze dyscyplinarnej w sprawie radcy prawnego J. K..

Drugie odwołanie od orzeczenia z dnia 29 kwietnia 2016r. złożyła radca prawny J. K. – zaskarżając orzeczenie w całości, wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie jej od wszystkich zarzucanych czynów lub o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania okręgowemu sądowi dyscyplinarnemu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 433 § 1 KPK Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów.

W niniejszej sprawie, jak słusznie zwrócił na to uwagę w swoim odwołaniu Minister Sprawiedliwości, wystąpiła bezwzględna przesłanka odwoławcza, powodująca konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia przez sąd odwoławczy – zachodzi bowiem jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określona w art. 17 § 1 pkt 9 KPK (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych).

Dla wszczęcia postępowania sądowego wymagane jest wniesienie skargi przez **uprawnionego oskarżyciela**, a zatem takiego, który posiada określoną przepisami prawa legitymację do złożenia skargi w sprawie o dany czyn (uprawnionego w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 KPK) (zob. Grzegorzcyk, Tylman, Polskie postępowanie, 2011, s. 210; Tylman, Warunki dopuszczalności, s. 36). Zgodnie z brzmieniem art. 68¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, postępowanie przed sądem dyscyplinarnym wszczyna wniosek o ukaranie złożony odpowiednio przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego lub ich zastępców. W niniejszej sprawie żaden wniosek wszczynający postępowanie dyscyplinarne w stosunku do radcy prawnego nie został złożony. Sąd dyscyplinarny nie miał więc żadnych podstaw do prowadzenia postępowania w stosunku do radcy prawnego – a tym bardziej do ustalania jego winy i nakładania kary dyscyplinarnej. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. zobowiązany był jedynie i uprawniony do rozpoznania środka zaskarżenia na postanowienie rzecznika

dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia w sprawie – co też znalazło odzwierciedlenie w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ograniczył rozpoznanie środków odwoławczych tylko do uchybień wskazanego wyżej, podniesionego Przez Ministra Sprawiedliwości I podlegającego uwzględnieniu z urzędu. Rozpoznanie bowiem sprawy w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień – zwłaszcza wymienionych w odwołaniu radcy prawnego J. K., byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania (art. 436 KPK).

Biorąc powyższe pod uwagę Wyższy Sąd Dyscyplinarny, na podstawie art.437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art.74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, orzekł jak w sentencji.